

— По тоя редъ на мисли, Петре, азъ смѣтамъ, че названието на вашата „Столова планина“ не ще е произлѣзло (и да е преживѣло турското владичество) отъ нѣкакви прилични на скамейки камъни въ едно кѣтче отъ нея. Планината е сравнително голѣма, за да ѝ се затвърди такова незначително име. По-приемливо е това: „столъ“ означава по славянски „маса“ (както е и до сега по руски); прочие, Столова планина може да означава планина, която има очертание на маса. И наистина, билото на планината (отъ Бѣлоградчишкия „Венецъ“ до „Гарванъ“ надъ Яньювецъ) има очертание на маса въ полукръгъ (на каквато сж устройвали своитѣ съвети бояритѣ или старейтѣ около седѣщия на кресло свой царъ или князь).

— — — — —
 Очитѣ на Петра се вглѣбватъ. Той иска да ми повѣрва: азъ съмъ авторитетъ. А не може! Младиятъ човѣкъ е целна селска натура, и нищо не приема на вѣра. Той и до сега не чете вестници, защото не имъ вѣрва. А е музикантъ — самородкъ. Но пакъ като добъръ селенинъ, живѣе не само съ слуха си, но и съ своя здравъ разумъ. Не, интересно съчетание представя Петъръ! Той се държи просто и студено, а е сѣщински кибритъ. Впрочемъ, тази студенина у него ще е кора отъ челядната дисциплина.

II

Въ Върбовчецъ още личатъ следитѣ отъ патриархалния битъ. Наистина, отрастнатъ ли